

Sygn. akt: VII C 40/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w L. VII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Renata Mirzewicka
Protokolant:	sekr. sądowy Andrzej Janas

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko J. Z.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy wobec pozwanej J. Z. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydany przez Sąd Rejonowy w L. w dniu 26 września 2013 roku, sygnatura akt VII Nc 1528/13;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w L.) kwotę 154,00 zł tytułem nieuiszczonych w sprawie kosztów postępowania.

Sygn. akt VII C 40/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 15 lipca 2013 r. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych L. U. i J. Z. na swoją rzecz kwoty 12.310,81 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty wraz z poniesionymi przez nią kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazała, iż jest w posiadaniu weksla własnego z dnia 29 kwietnia 1999 r. wystawionego przez L. U. i poręczonego przez J. Z. na kwotę 12.310,81 zł terminem płatności w dniu 21 grudnia 2012 r. Pomimo wezwania weksel nie został wykupiony przez pozwanych.

W dniu 26 września 2013 r. Sąd Rejonowy w L. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym uwzględniając w całości zgłoszone roszczenie.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana wniosła o uchylenie nakazu zapłaty w całości. Wskazała, iż przy założeniu rachunku bankowego złożyła podpis pod wekslem. O długu dowiedziała się dopiero w lutym 2013 r. Podniosła, iż z dochodzonym roszczeniem nie ma nic wspólnego.

W piśmie z dnia 28 lutego 2014 r. strona powodowa podtrzymała w całości roszczenie. Zaznaczyła, że pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty nie wykazała żadnych okoliczności, które kwestionowałyby dochodzone roszczenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 października 1998 r. strona powodowa zawarła z pozwanym L. U. umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego nr (...) - (...) - (...) - (...). Do rachunku bankowego został przyznany limit w saldzie debetowy, którego zobowiązanie z dnia 29 kwietnia 1999 r. wyniosło kwotę 12.310,81 zł.

/okoliczność bezsporna/

Pozwany L. U. jako wystawca weksła własnego niepełnego (in blanco), wystawił i podpisał deklarację wekslową. Na odwrocie weksła pozwana J. Z. umieściła zapis „poręczam”. Złożyła również deklarację wekslową, jako poręczyciel weksła. Na tej podstawie poręczyciel wekslowy zobowiązał się do udzielenia poręczenia wekslowego za zobowiązania L. U.. Deklaracja wystawcy i poręczyciela do weksła in blanco z dnia 29 kwietnia 1999 r. została złożona do dyspozycji Banku (...) S.A wraz z wekslem in blanco. Weksel stanowił zabezpieczenie pożyczki udzielonej na podstawie umowy o pożyczkę. Zgodnie oświadczeniem bank miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadająca zadłużeniu w banku, łącznie z przysługującymi mu odsetkami, opatrzyć weksel datą płatności i datą wystawienia według własnego uznania z klauzulą „bez protestu”, zawiadamiając wystawcę i poręczyciela o wystawieniu weksła listem poleconym. List z zawiadomieniem miał zostać wysłany najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności weksła. Weksel miał być płatny w Banku (...) S.A. Oddział w L..

J. Z. wyraziła zgodę na treść deklaracji i oświadczyła, że w stosunku do niej weksel może zostać wypełniony na sumę odpadająca kwocie zadłużenia wystawcy weksła.

Dowód:

- deklaracja wekslowa, k. 7.

Weksel został wystawiony zgodnie z deklaracją wekslową. Weksel został wystawiony na zlecenie Banku (...) S.A. na sumę 12.310,81 zł, a płatność miała nastąpić w dniu 21 grudnia 2012 r. w oddziale strony powodowej w L.. Weksel zawiera podpis wystawcy wraz z jego adresem zamieszkania i numerem dowodu tożsamości. Na odwrocie weksła poręczenie za spłatę zobowiązania wekslowego złożyła J. Z., wskazując adres zamieszkania i numer dowodu osobistego.

Dowód:

- oryginał weksła.

Strona powodowa poinformowała wystawcę weksła oraz poręczyciela, że weksel własny in blanco złożony stronie powodowej na zabezpieczenie zobowiązania został wypełniony. W zawiadomieniu o wypełnieniu weksła z jednoczesnym wezwaniem do zapłaty strona powodowa określiła termin i miejsce wykupu weksła. Wezwanie zostało osobiście odebrane przez pozwanych. Mimo otrzymania wezwań, nie dokonali wykupu weksła.

Dowód:

- powiadomienie o wypełnieniu weksła wraz z dowodami doręczenia, k. 8-9.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Zgodnie z art. 30 ustawy z dnia 28 maja 1936 r. – Prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 r. Nr 37, poz. 282 ze zm.) zapłatę weksla można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. W myśl art. 32 powołanej ustawy poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Stosownie do dyspozycji art. 104 odpowiedzialność wystawcy weksla jest taka sama jak akceptanta weksla trasowanego. Na mocy zaś art. 28 akceptant (tj. trasat, który przyjął weksel) zobowiązuje się do zapłaty weksla w terminie płatności. W razie niezapłacenia weksla służy posiadaczowi weksla przeciwko niemu bezpośrednie roszczenie z weksla o wszystko, czego można żądać na podstawie art. 48 i art. 49 Prawa wekslowego. W myśl art. 48 pkt 2 przy wekslach, wystawionych i płatnych w Polsce, odsetek ustawowych od dnia płatności. Przepisy powyższe – zamieszczone w części ustawy dotyczącej weksla trasowanego na mocy art. 103 Prawa wekslowego mają odpowiednie zastosowanie do weksla własnego. Z powyższych przepisów wynika, że wystawca weksla własnego był obowiązany do zapłaty sumy wekslowej, a nadto w przypadku nie zapłacenia weksla – do spełnienia świadczeń ubocznych wymienionych w art. 48 Prawa wekslowego, zaś analogiczne zobowiązanie ciążyło na pozwanej J. Z. jako poręczycielu wekslowym. Odpowiedzialność wyżej wymienionych pozwanych jest solidarna, albowiem według art. 47 Prawa wekslowego – kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec posiadacza solidarnie, zaś posiadacz może dochodzić roszczeń przeciwko jednemu, kilku lub wszystkim dłużnikom bez potrzeby zachowania porządku, w jakim się zobowiązali.

Bezsporny był również fakt, że wystawca weksla w dniu 29 kwietnia 1999 r. złożył deklarację wekslową, w której upoważnił stronę powodową do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą kwocie pożyczki wraz z odsetkami i weksel ten opatrzyć datą i miejscem wystawienia oraz datą płatności według własnego uznania, natomiast pozwana jako poręczyciel wekslowy wyraziła zgodę na treść powyższej deklaracji wekslowej. Strona powodowa domagała się na podstawie weksla zapłaty kwoty 12.310,81 zł od jego wystawcy oraz poręczyciela. Weksel ten stanowił zabezpieczenie spłaty pożyczki zaciągniętej przez pozwanego L. U. wobec strony powodowej. Poza sporem pozostawało również, że pozwana jako poręczyciel wekslowy nie spłaciła na rzecz strony powodowej żadnych kwot tytułem spłaty zadłużenia pożyczkobiorcy tj. L. U.. Nadto pozwana nie podnosiła żadnych zarzutów co do ważności weksla, czy też zarzutów dotyczących sposobu jego wypełnienia.

Weksel przedstawiony przez stronę powodową odpowiada wymogom formalnym określonym w art. 101 Prawa wekslowego. Zgodnie z tym przepisem weksel własny zawiera:

- 1) nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;
- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu;
- 7) podpis wystawcy wekslu.

Podstawą odpowiedzialności pozwanej, jako poręczyciela wekslowego stanowi art. 32 ustawy – Prawo wekslowe, zgodnie z którym poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. Z kolei art. 30 Prawa wekslowego stanowi, że zapłata weksla może być zabezpieczona poręczeniem wekslowym (aval), co do całości lub co do części sumy wekslowej. Poręczenie wekslowe polega więc na przyjęciu odpowiedzialności wekslowej za dług osoby podpisanej na wekslu. Nie zabezpiecza natomiast wywiązania się z umowy, w związku z którą został wystawiony weksel lub zostało udzielone poręczenie wekslowe. Oznacza to, iż

poręczenie wekslowe jest zobowiązaniem abstrakcyjnym, niezależnym od umowy łączącej poręczyciela z osobą, za którą poręcza, ani od tego, czy umowa taka istnieje. Odpowiedzialność poręczyciela wekslowego jest samodzielna materialnie, niesubsydiarna, solidarna i w ograniczonym jedynie stopniu zależna od zobowiązania głównego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (orzeczenie SN z dnia 17 grudnia 1962 r., 2 CR 1111/61, MoP 1993/3/23 oraz z dnia 11 V 1994 r., II CR 536/93 niepubl.) poręczenie wekslowe jest instytucją całkowicie odrębną od poręczenia cywilnego i stosuje się do niego wyłącznie przepisy prawa wekslowego. Przepisy Kodeksu cywilnego o poręczeniu nie mają zastosowania do poręczenia wekslowego nawet w drodze analogii. Odrębność ta podyktowana jest wzmożoną ochroną wierzyciela wekslowego, której służą przepisy zaostrzające odpowiedzialność dłużników wekslowych w porównaniu do dłużników cywilnych. Z tych względów uznać należy, że do poręczenia wekslowego nie stosuje się przepisu art. 878 k.c. dotyczącego poręczenia za dług przyszły. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd (wyrażony m.in. w orzeczeniu z dnia 28 października 1963 r. II Cr 249/63, OSNCP 1964, z. 10, poz. 208 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 maja 1996 r., I ACr 142/96), że do poręczenia wekslowego nie ma zastosowania również art. 878 § 1 k.c. uzależniający możliwość poręczenia za dług przyszły od określenia górnej granicy odpowiedzialności, mimo iż przepisy prawa wekslowego nie zawierają żadnej wyraźnej normy w przedmiocie objętym materią tego przepisu. Wynika to z podkreślanego w literaturze formalnego i abstrakcyjnego charakteru zobowiązania wekslowego. Instytucja awalu służy bowiem przede wszystkim ochronie interesu wierzyciela. Pozwana złożyła jako poręczyciel podpis na wekslu in blanco stanowiącym zabezpieczenie wykonania umowy pożyczki, stała się zobowiązana z tytułu udzielonego poręczenia wekslowego. Okoliczności tej oraz autentyczności podpisu złożonego na wekslu pozwana nie kwestionowała.

Poręczenie może być udzielone do całej albo do części sumy wekslowej. W przypadku poręczenia do części sumy wekslowej ograniczenie to powinno być zaznaczone w treści oświadczenia poręczyciela. Jeżeli kwota poręczenia nie została określona – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – oznacza to, iż poręczyciel wekslowy poręcza za całość sumy wekslowej.

Konkludując, Sąd uznał, że na podstawie weksla z dnia 29 kwietnia 1999 r. stronie powodowej jako remitentowi przysługuje roszczenie w stosunku do pozwanej jako poręczycielce wekslowej o zapłatę zarówno sumy wekslowej i odsetek ustawowych od dnia następnego po dniu płatności weksla tj. od dnia 22 grudnia 2012 r.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz w niewielkim zakresie na podstawie zeznania pozwanej. Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne, ich autentyczność nie była zresztą przez strony kwestionowana. Zeznania pozwanej natomiast z uwagi na ich ogólnikowość i lakoniczność tylko w niewielkim stopniu przyczyniły się do ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy Sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Mając na uwadze wyniki postępowania dowodowego oraz merytoryczną analizę zasadności powództwa, Sąd w całości utrzymał nakaz zapłaty wydany przez tutejszy Sąd w dniu 26 września 2013 r. w sprawie o sygn. akt VII Nc 1528/13, uznając za prawidłowe wyliczenie należnych stronie powodowej kosztów procesu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., wyrażającej zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. A zatem, Sąd zasądził od pozwanej, będącej stroną przegraną w niniejszym postępowaniu na rzecz strony powodowej kwotę 2.417 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego w kwocie 2.400 zł ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, który włączył się do postępowania na skutek zaskarżenia przez pozwaną wydanego nakazu zapłaty oraz kwotę 17 zł tytułem zwrotu poniesionej opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Natomiast nieuiszczoną opłatę sądową od zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w kwocie 154 zł, Sąd nakazał pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego wL., na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.